

Temps d'eleccions a la Catalunya Nord

Els dies 11 i 18 de març hi haurà eleccions municipals a Catalunya Nord, però també eleccions cantonals per a renovar la meitat dels escons del Consell General dels Pirineus Orientals. A més de saber si Jean-Paul Alduy i Christian Bourquin continuaran al capdavant de les dues principals institucions nord-catalanes, aquests comicis introdueixen les variacions recollides a la nova llei electoral.

MICHEL JAUZAC

El Consell General dels Pirineus Orientals renova la meitat dels seus components aquest mes de març. La majoria de l'esquerra en aquest hemicicle sembla garantida.

A més d'accentuar el canvi generacional de la classe política nord-catalana, iniciat fa vuit anys, amb l'elecció de Jean-Paul Alduy a la batllia de Perpinyà, i reforçat ara fa tres anys amb l'arribada de Christian Bourquin a la presidència del Consell General, aquests comicis dobles permetran de mesurar si, a Catalunya Nord, la victòria dels partits d'esquerra als últims comicis comarcals i regionals d'ara fa tres anys va ser només un foc d'encenalls. D'una altra banda, l'aplicació de la nova llei electoral, que obliga a incloure a les candidatures municipals dels pobles de més de 3.500 habitants un nombre igual d'homes i dones, imposarà una renovació i una feminització significativa dels nous consistoris.

La batalla de Perpinyà. Sobre les eleccions municipals, una vegada més,

la batalla de Perpinyà en serà l'al·licient principal. Amb 105.000 habitants, la capital del Rosselló representa prop del terç de la població total de Catalunya Nord. El batlle sortint, Jean-Paul Alduy, s'hi presenta per tercera vegada consecutiva, i sembla que n'és el favorit. Un sondatge, fet públic pel setmanari *La Semaine de Roussillon* i la ràdio France Bleu Roussillon, atorga al batlle sortint el 39% de la intenció de vot a la primera tanda, contra el 23% de la llista d'esquerra, que hi ocupa la segona posició.

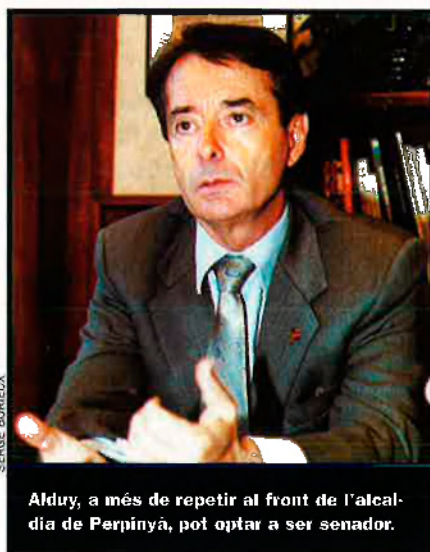
Alduy, que presideix la Unió per la Democràcia Francesa (UDF) de la Regió Llenguadoc Rosselló, encapçalarà una llista renovada al cinquanta per cent. Anomenada Perpignan Energie, aquesta candidatura d'unió inclou tots els partits de la dreta democràtica més alguns independents i Unitat Catalana, que es manté a la llista, malgrat els ru-

mors (intencionats?) que avançaven una possible retallada del nombre d'escons atribuïts al partit nacionalista. Com el 95, Unitat Catalana hi presenta tres candidats: Jaume Roure, que hi conserva el lloc de sisè tinent-batlle, Virgínia Barre, filla del veterà cantant nord-català, Jordi Barre, i Jaume Pol, conseller sortint que no té la reelecció garantida. A la resta de municipis, el partit nacionalista, que disposa d'una vintena de regidors repartits entre una desena de municipis, intentarà almenys de repetir la presència local.

El socialista Claude Cansouline tornarà a encapçalar la llista d'esquerra, una candidatura que ara com ara no sembla que pugui obtenir la unanimitat de les files progressistes. La forta representació comunista en aquesta llista ja ha mogut reticències i causat defecions. Si els Verds i els Radicals d'esquerra hi són representats, en canvi no que no hi són els candidats del Moviment dels Ciutadans (MDC). Sembla que les exigències dels responsables locals del partit, dirigit en l'àmbit estatal per l'ex-ministre d'interior, l'ultrajacobí Jean-Pierre Chevènement, eren desmesurades per a una formació que no té ni representació electoral ni pes social a Catalunya Nord. Com a represàlia l'MDC va manifestar la intenció de presentar una llista dissident, una amenaça que com més va, més sembla que serà paper mullat. D'una altra banda la presència a la llista d'una militant d'Esquerra Republicana de Catalunya ha estat denunciada pel partit independentista mateix, que no havia signat cap acord programàtic amb els socialistes i que es va negar a formar part de la mateixa candidatura. Ara, el partit republicà es presentarà als comicis a tres municipis.

Per la dreta, l'ex-primer tinent de Paul Alduy, Claude Barate, derrotat el 1993 pel fill d'aquell, ha decidit de provar sort una altra vegada amb una llista independent, formada principalment de professionals i d'amics fidels, i també per representants de l'RPF (Reagrupament per la França), el partit de la dreta sobiranista dirigida per un altre ex-ministre d'Interior i ultrajacobí, però de dreta, Charles Pasqua. Amb la previsió d'un 16% dels vots, que li permetria de mantenir-se a la segona volta, Barate,

a més de tenir l'avantatge d'haver estat primer tinent, espera també recuperar l'electorat descontent de la gestió d'Alduy i una part dels electors d'extrema dreta despistats per l'escissió del Front Nacional. Amb aquest electorat, també hi comptava Jean-Louis de Noell, l'ex-dirigent del Front Nacional, que havia aconseguit el 36,38 % de vots a la segona tanda, el 95, i que confiava a capitalitzar la manca de figura carismàtica de l'extrema dreta, més dividida que mai però que finalment, la setmana passada, va tirar la tovallola, just abans de fer-se públic el sondatge que li atorgava un 5% d'intenció de vot. Aquesta renúncia po-

Alduy, a més de repetir al front de l'alcaldia de Perpinyà, pot optar a ser senador.

dria acabar reforçant, al capdavant, Barate o l'extrema dreta.

Encara que, aparentment, hagin perdut influència a la ciutat, tant el FN de Jean Marie Le Pen com l'MNR de Bruno Maigret, han anunciat que es presentaran a la convocatòria. Serà una bona ocasió per a saber quant pesa exactament el vot extremista de Perpinyà i si encara pot fer d'àrbitre de la segona tanda, cosa que no seria possible, si es confirmessin els sondatges que els donen, respectivament, el 8% i l'1% dels vots.

El centre i la dreta democràtica haurien de poder conservar les batllies de la majoria de municipis de Catalunya Nord. Un detall important pensant en les eleccions senatorials, previstes pel setembre. Els senadors (dos per Catalunya Nord), els escull un col·legi de grans electors, la majoria format per batlles, consellers

generals i diputats. En cas de bons resultats de la dreta, Jean-Paul Alduy podria succeir René Marquès i obtenir el càrrec estatal que encaixa des del 1993, possibilitat que Alduy no va descartar el dia de la presentació de la candidatura.

El duel Bourquin-Calvet. Christian Bourquin, que hauria de recuperar la batllia de Millars sense dificultats, haurà de satisfer dues condicions, abans d'obtenir la presidència del Consell General.

La primera depèn dels resultats de l'esquerra en aquests comicis que permetin de repetir la curta majoria que té des de fa tres anys a l'assemblea departamental. En total, se'n renovaran quinze escons, deu dels quals són en mans de la dreta i cinc, de l'esquerra. L'*status quo* actual ja convindria a les forces progressistes, que continuarien ocupant setze escons dels trenta de l'hemicicle departamental. Els pronòstics més optimistes veuen l'esquerra capaç de guanyar dos escons més a Perpinyà, a les circumscripcions on la dreta es presenta desunida.

La segona condició perquè Bourquin repeteixi la presidència del Consell General és que sigui reelegit conseller general a la seva circumscripció. En efecte, la clau d'aquestes eleccions cantonals podria dependre directament del resultat del duel que oposa el líder dels socialistes al liberal François Calvet, batlle del Soler i vice-president del Consell Regional del Llenguadoc Rosselló.

Des que són rivals a les eleccions legislatives (Calvet va guanyar-les el 1993 i Bourquin el 1997), aquests dos homes s'odien a fons. Aquests tres últims anys no s'han adreçat la paraula, sinó a través de comunicats de premsa desqualificadors. La batalla electoral torna a ser ajustada. Calvet té el benefici de ser el batlle del municipi més poblat de la circumscripció, cosa que li dona un avantatge numèric; ara, Bourquin, com a president del Consell General sortint i figura de proa de l'esquerra, pot presentar un bon balanç al front de la màxima institució nord-catalana durant aquests tres anys i els bons resultats econòmics del govern Jospin, per al qual demanarà un vot de suport amb la seva candidatura.

Pere Codonyan